

Praznicul Învierii Domnului – să ne bucurăm într-însul!

Cu ce poate fi mai mult comparat urcușul duhovnicesc decât cu marele și sfințitul post ce precede și pregătește luminatul praznic al Învierii Domnului. Să înțelegem că fiecare săptămână de post este o treaptă pe calea sporirii în virtute și că, în mod paradoxal, Săptămâna Patimilor este cea care umple sufletul creștinului cu bucurie duhovnicească. Este bucuria acelui „Săvârșitu-s-a!” (Ioan 19, 30) pe care Hristos l-a rostit pe Cruce, este bucuria deplinătății cuvintelor „Tată, în mâinile Tale încredințez duhul Meu (Luca 23, 46).”

Dar în ce fel trebuie trăit postul pentru ca harul dumnezeiesc să se pogoare asupra noastră și să ne umple ca pe un vas de mare preț? Privind spre Cruce, privind neconținut spre Domnul. Atunci va înseta sufletul nostru de bunătați și toate cele trecătoare și pământești vor rămâne în urmă. Dar aceasta presupune o înfrânare a trupului și cugetului: să ne ferim de desfătare, de privirea spre deșertăciuni, de vorbirea de rău, de auzul cel vătămător, de zgomotul lumesc ce alungă pacea și liniștea lăuntrică.

Întâlnirea cu Domnul în Noaptea Învierii, când cu îngerii

din cer și noi pe pământ auzim „Veniți de primiți lumină din lumina lui Hristos!”, este asemenea unirii mistice dintre mire și mireasa sa. Cum dar ne vom apropia de lumina lui Hristos de nu vom avea haina de nuntă țesută cu înfrânare, rugăciune și milostenie, cum vom primi cununa de vreme ce nu ne-am ostenit și am stat în dezmierdări de tot felul ca și fiul cel pierdut? Să nu fie aceasta! Ci teamă să ne cuprindă că lumina lui Hristos poate fi foc care arde pentru cei ce au încălcat cu voie cuvântul lui Dumnezeu. Oare n-am auzit și noi cu Apostolii: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.”? Sau n-am luat aminte că însuși fiul pierzării, Iuda, mai înainte cu puțin timp de Paște s-a pierdut? Să pășim dar cu lumina credinței în cuget ca să putem auzi cu bucurie cuvintele pascale „Hristos a înviat! Adevărat a înviat!” și să ne încredințăm pe deplin de actualitatea și puterea cuvintelor de despărțire pe care, prin Apostoli, Hristos le-a lăsat creștinilor din toate timpurile: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33)

Monica Buțu

EXPRINS:

Despre slava deșartă și mândrie	pag. 3
Legarea cununiilor	pag. 4
Floriile	pag. 5
Poesis	pag. 6
Învierea Domnului	pag. 7
Sunt atâtea regrete.....	pag. 9
Hristos a înviat	pag. 9
Necredința, un sentiment omenesc	pag. 10
Cele dintâi martore ale Învierii!	pag. 11
Fratele meu este viața mea	pag. 12
Moșul Gheorghe Lazăr	pag. 12
Grupul parohial de tineret	pag. 12

Apofatismul, cunoașterea ce mântuiește

Cunoașterea lui Dumnezeu se desăvârșește în unirea omului cu El. Această modalitate de cunoaștere se numește apofatică . Nu există cunoaștere fără trăire. Subiectul cunoscător trebuie să devină în interiorul său un om nou pentru ca să poată ajunge la adevărata teognosie, cunoașterea de Dumnezeu.

Dumnezeu ni Se descoperă în Sfânta Scriptură și este un Dumnezeu viu, dar pentru ca să poată fi cunoscut, se cuvine să te apropii de El și să-L trăiești. Dumnezeu nu poate fi prevăzut, ci doar experiența trăită înlesnește cunoașterea Sa. Fără această experiență vie și intimă a lui Dumnezeu orice cunoaștere devine rigidă, lipsită de căldura vieții adevărate în Hristos. A-L cunoaște pe Dumnezeu în mod deplin înseamnă a-L avea prezent în suflet. Cunoașterea apofatică este o unire tainică, iar unirea cu Dumnezeu înseamnă cunoaștere. Precum o floare, omul își deschide petalele, adică inima, în mângâierea lină a razelor de soare. Inima omului se deschide pe măsura receptivității sale la proiectarea în ea a Tainei Întrupării lui Iisus Hristos, a inhabitării Logosului prin primirea în mod regulat a Sfintei Euharistii.

Această teognosie este o trăire cu Dumnezeu în Dumnezeu, deci o umplere a omului de Dumnezeu ajungându-se la îndumnezeirea omului. Cunoașterea apofatică este aspirația sau tinderea ultimă a subiectului cunoscător și în același timp reprezintă experiența vie și directă a unirii cu Dumnezeu. Cunoașterea adevărată rezultă din unirea harică cu Dumnezeu și nu se poate realiza în afara iubirii. Iubirea este cunoaștere și este cheia cu care omul descuie abisurile dumnezeirii. Iubirea presupune exodul sufletului în afara creatului pentru a găsi calea către Dumnezeu, iar Acesta în iubirea Sa nemărginită îl ridică pe om la o cunoaștere tainică identificată cu iubirea, premisă a cunoașterii, unde cunoașterea lui Dumnezeu este mântuirea sau împlinirea destinului ființei umane.

Prof. Steluța Geică,
Șc. Gen. „Sf. Nicolae”

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

1 aprilie – Duminică – Cuvioasa Maria Egipteanca; Cuviosul Macarie Mărturisitorul; Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca) – Sf. Ev. Marcu 10, 32-45, a Cuvioasei: Luca 7, 36-50

„Șierau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple: Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza. Dar a șede de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Șicare va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.”

-//- a Sf. Cuvioase

„În vremea aceea, unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Iisus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă. Și iată o femeie din oraș, care era păcătoasă, aflând că prânzește în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-I ude cu lacrimi picioarele și cu părul capului ei să le ștergă; și sărută picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar văzând aceasta fariseul care-L chemase și-a zis întru sine: omul acesta, dacă ar fi prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El; ar ști că este păcătoasă. Atunci Iisus, răspunzând, a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, a zis el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci; dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci spune-Mi: care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Iar Iisus i-a răspuns: drept ai judecat. Apoi,

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot II Gheorghe Ionașcu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitru Groza
- Mihail Popa

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Notă: Cei care doresc să publice în revista noastră pot trimite materialele la adresa ultimulvisator@yahoo.com. Trebuie respectate următoarele condiții de redactare: maximum 1 pagină jumătate, Times New Roman, mărime 12, cu diacritice.

Întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă Mi-a udat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a conținut să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. Pentru aceea, îți spun: iertate îți sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis către ea: iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei care ședea cu Dânsul la masă să se întrebe în gândul lor: cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: credința ta te-a mântuit, mergi în pace.”

Despre slava deșartă și mândrie

„Ce voți să vă fac? Iar ei l-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.” (Marcu 10, 36-37)

Evangeliiile sunt, cum spune un teolog apusean, istorisiri ale Patimilor Domnului precedate de o introducere dezvoltată. Și adevărat este cuvântul acesta dacă ne gândim că moartea Mântuitorului este mereu în strânsă legătură alături prezentată de Învierea din morți.

Așa prezintă, ca o învățătură centrală și pericopa evanghelică: „Și le-a zis că așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi.” (Luca 24, 46)

Totul în Sfintele Evanghelii este sub semnul aceluși „trebuie” al morții lui Hristos. Acest „trebuie” este prezent în toate cele 3 vestiri ale patimilor Domnului. Începutul Evangheliei de astăzi relevă cu o mare forță dramatismul acestui drum spre moarte al Mântuitorului: „Șierau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau.” (Marcu 10, 32) Se temeau de ceea ce-L așteaptă la capătul călătoriei. Iar Iisus nu făcea nimic pentru a diminua din dramatismul sfârșitului călătoriei.

El voia să plătească prețul pentru mântuirea lumii – patimile cumplite și moartea – „și încă moartea pe cruce.” (Filipeni 2, 8)

Ucenicii sunt însă mai puțin pregătiți să-L stea alături. Îmbătați de prezența Sa, refuză să înțeleagă că Mireasa pentru care Se pregătește Mirele lor este Crucea. Doi dintre cei mai apropiați, Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu și ai Salomeei, vin să-L ceară locurile cele mai de cinste în Împărăția Sa. Acestea jinduiau ucenicii, El vorbea despre Patimile Sale, iar ei își doresc tronuri. Iisus îi muștră blând, ca unor copii neștiutori le spune că nu știu ce cer. Până și ucenicii au fost ispitiți cu slava deșartă. Ea este începutul mândriei și spun Sfinții Părinți „numai atâta deosebire este între ele, câtă deosebire este între copil și bărbatul desăvârșit și între grâu și pâine.”

Slava deșartă este un gând subțire și stă ascuns cu înlesnire între isprăvile faptelor bune.

Sfântul Ioan Scărarul spune că o putem izgoni doar dacă în tot locul și lucrul ne defăimăm pe noi

înșine. Iar Sfântul Efrem Sirul spune: „Străduiește-te să fii defăimat și te vei umple de cinstea lui Dumnezeu.”

Dar nici ceilalți 10 ucenici n-au înțeles Taina Crucii. Se simt frustrați și se mânie. Mânia este sutașul rațiunii, răzbunătorul poftelor. Ea nu este plăcută lui Dumnezeu: „Părăsește mânia și lasă iuțimea.” (Psalmi 36, 8) Sfântul Ioan Scărarul spune: „Precum apa în foc câte puțin adăugându-se, desăvârșit stinge focul, așa și lacrima plânsului, toată văpaia mâniei și a iuțimii poate s-o stingă.”

Iar cea dintâi care stinge mânia este blândețea, cum spune Mântuitorul Hristos: „Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre.” (Matei 11, 29)

Mânia îl ucide pe om (Iov 5, 2), așa ne învață chiar unul dintre cei doi frați Apostoli: „oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică.” (I Ioan 3, 15) Sunt răspândite păcatele acestea și azi: slava deșartă și mânia și tocmai de aceasta Sfântul și Marele Post în duminica a V-a ne pune înaintea pocăința și despățimirea. A doua pericopă evanghelică a zilei ne arată calea unei alte înțelegeri. Pocăința plină de părere de rău pentru păcatele dinainte, tăcerea smerită, dar plină de îndrăzneala credinței, gesturi de negrăită iubire. Viața Cuvioasei Maria Egipteanca ne arată că, dacă Hristos a plătit prețul cel mare al mântuirii noastre, avem și noi de plătit un preț. Ea este model de pocăință, cuvioasa care în tinerețe a fost o mare păcătoasă.

Ajungând la Mormântul Domnului, nu putea să intre în biserică datorită păcatelor sale cele cumplite. Și-a venit în sine, s-a închinat și plângând pentru păcatele sale s-a făcut pustnică în pustiul Iordanului. A răbdat ispite, foame, gânduri, frig, lupte cu diavolii, s-a nevoit singură 47 de ani.

Așa a găsit-o Cuviosul Zosima, un sihastru sfânt, a spovedit-o, a împărțit-o și după un an a găsit-o adormită în Domnul. Pomenirea ei o facem la 1 aprilie.

Calea pocăinței adevărate trebuie s-o urmărim toți, căci, dacă Hristos S-a dat pe Sine Însuși, prețul vrednic de El nu poate fi altul decât acela de a ne oferi la rândul nostru, pe noi înșine, cu toată ființa și viața noastră, cum spune Biserica: „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.”

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Legarea cununiilor

Cununiile legate reprezintă un motiv amintit de unii dintre cei care nu reușesc să se căsătorească, ori care întâmpină mari greutăți în această direcție. Astfel, când trece multă vreme fără a găsi un prieten/prietenă, când trec anii și tot degeaba, când apare o neliniște puternică în momentul cererii în căsătorie, când se hotărăște anularea căsătoriei chiar în ziua programată sau când apar alte schimbări emoționale neașteptate, unii trag concluzia: „Am cununiile legate!”

Ce se pierde din vedere, mai ales în cazul celor care ajung la concluzia amintită, este faptul că există multe alte cauze pentru care o căsătorie dorită întârzie să aibă loc, precum existența unor pretenții închipuite și a unor așteptări idealiste, săvârșirea unor păcate mari, ocolirea spovedaniei, ori blestemul de orice fel al părinților, rostit în mod conștient sau nu. Astfel, ceea ce se înțelege prin „legarea cununiilor” nu trebuie pus numai în legătură cu vrăjile și farmecele făcute de vrăjitoare, ci trebuie avută în vedere mai întâi o viață creștină, spovedania generală a tuturor păcatelor și dezlegarea de vreun posibil blestem.

Precum există diavoli și vrăjitoare, tot așa există și vrăji, farmece și blesteme. Precum sunt rele toate lucrările diavolești, tot așa sunt rele și toate lucrările vrăjitoarești. Indiferent dacă este numită „albă” sau „neagră”, magia este de un singur fel: diavolească. Pentru aceasta, dacă un om ajunge legat de diavol, niciodată acela nu va dobândi izbăvire de la vrăjitoare, adică tot de la acela care l-a legat (de la diavol). Și chiar dacă și-ar retrage diavolul o lucrare necurată, el nu ar face-o dacă nu ar fi convins că omul respectiv va rămâne tot al lui și după aceea. Astfel, numai preoții lui Dumnezeu pot ajuta pe cei aflați în necaz.

„Legarea cununiilor” prin păcatele personale

Spre a-l pierde pe om, diavolul lucrează atât din afară (vrăji), cât și din interior (păcate personale). Pentru a nu ajunge sub influența duhurilor necurate, omul trebuie să se păzească mai ales de acele lucruri care îi stau în putere, adică de păcatele personale. Cât despre lucrările diavolului cele din afară (vrăji), omul are la îndemână armele cele duhovnicești ale Bisericii (duhovnici cu experiență, moliște, rugăciuni de dezlegare, lucruri sfințite etc.).

Când omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu, nici nu-i slujește Lui, lucrările necurate ale diavolului au șanse mai mari să îi tulbure viața, nici atunci însă fără îngăduința lui Dumnezeu. Indiferent de cât de înșelat sau de căzut ar ajunge omul, Dumnezeu îl așteaptă oricând, ca pe fiul cel risipitor, căci El nu dorește moartea păcătosului, ci întoarcerea lui, spre a-L face viu. Unii oameni sunt convinși că răul din viața lor (boli, suferințe, nereușite, pierderi, întârzierea căsătoriei) se datorează numai vrăjilor și blestemelor, iar nu, în mare măsură, și păcatelor personale. Pentru aceasta, deși Biserica nu a negat niciodată puterea blestemelor și a vrăjilor, drept pentru care a și rânduit acele rugăciuni speciale care cer dezlegarea de farmece, vrăji și blesteme, ea i-a îndemnat pe oameni mai ales la o viață curată, la ferirea de patimi, la pocăință și la Împărășanie.

Părintele Ilarion Argatu spune că mulți nu se pot căsători, deoarece sunt înrobiți de patima desfrânării. Păcatele trupești săvârșite în afara căsătoriei îi așează pe cei care le-au făcut sub influența diavolului, care urăște Căsătoria și familia. Duhurile necurate îl leagă pe om cu desfrânării trupești pentru a nu se căsători, fie din egoism, fie din nepăsare, fie din teamă, etc. Mai apoi, chiar dacă își doresc să se căsătorească, ei întâmpină mari greutăți, fie din dragostea lui Dumnezeu pentru ei, care dorește ca aceștia să intre în căsătorie curățiți prin pocăință, fie din mila lui Dumnezeu față de ceilalți, care ar putea ajunge alături de aceștia, în familie.

„Legarea cununiilor” prin blestemul părinților

Blestemul este o invocare a lui Dumnezeu pentru a face dreptate în cazul unei nedreptăți și a-l pedepsi pe cel vinovat. Dacă binecuvântările atrag mila și ajutorul lui Dumnezeu, blestemele poartă cu ele mânia și pedeapsa Lui. Cele mai puternice blesteme sunt cele rostite de părinți (mama, tata), de preoți și de arhierii. Despre blestemul de mamă găsim scris încă din vechime: „Binecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărâmă până în temelie” (Sirah 3, 1-15).

Când un om nedreptățit strigă după dreptate, blestemând, el poate fi auzit de Dumnezeu, însă nu în mod automat, căci omul nu judecă întotdeauna drept. În rostirea unui blestem intervine adesea egoismul, care cere răzbunare, răutatea, care nu acceptă iertarea, sau interesul personal, care întunecă adevărata judecată a lucrurilor. Astfel, nu orice blestem se îndeplinește, iar mai ales atunci când el este rostit din răutate.

Când sunt rostite, blestemele se prind mai ales asupra celor păcătoși, care aduc suferință și greutate celor de lângă ei, părinților, rudelor sau străinilor. Când vorbește despre Judecata de Apoi, referindu-se la cei care nu au împlinit Legea cea Nouă a iubirii, Mântuitorul spune: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25, 41).

Orice blestem aduce cu sine o legătură din cauza căreia, unii nu se mântuiesc, iar altora le vin necazuri multe. Indiferent cum sunt rostite, blestemele nu se dezleagă decât prin Spovedanie, iertare și rugăciunile de dezlegare de blestem, pe care le citește preotul-duhovnic sau episcopul. În rugăciunile de la slujba înmormântării, cerând iertarea păcatelor celui adormit, preoții cer și dezlegarea de posibilele blesteme necunoscute.

„Legarea cununiilor” prin vrăji

Despre „legarea cununiilor”, ca lucrare diavolească, părintele Ilarion Argatu spune: „Legarea cununii o fac vrăjitorii, fermecătorii și oamenii cei răi. Unii din invidie, alții din răzbunare, iar alții fără motiv, doar din plăcerea de a face rău, aleargă la lucrul cel necurat și mănâncă viața cea bună a tinerilor. Unii iau semne de la tineri, le pun semne, aruncă apa de la vrăjitori în fața lor, alții lucrează cu semne de la morți: cu piedica de la mort, capete de lumânări culese de pe morminte, cu țărână de pe morminte, cu apa cu care a fost spălat mortul, cu semne luate de la mort și zic: „Să nu-i placă, să nu-i trebuiască, ori lui, ori ei. Așa cum place mortul la lume, așa să-l placă pe acesta cine se va uita la el. Când se va scula mortul acesta, atunci să se căsătorească acela.”

Dacă în viața omului apar anumite lucruri care nu pot fi înțelese, precum întârzierea unei căsătorii dorite, acesta este dator să mediteze profund la toate cauzele posibile, iar mai apoi să meargă la preotul duhovnic, spre a cere ajutor. Dacă, pentru „dezlegarea cununiilor”, unii aleargă la preoți, iar alții la vrăjitori, acest lucru arată în cine își pune fiecare nădejdea și credința. Când sunt cu adevărat lucrări vrăjitoarești, trebuie știut faptul că diavolul nu se alungă niciodată de unul singur.

Același părinte mai spune: „Cei ce aleargă la preot pentru dezlegarea de cununie și ascultă de preot, dobândesc nu numai dezlegarea de cununie și soarta cea bună în viață, ci și plata mucenicului și mântuire. Cei ce aleargă la vrăjitori pentru a se dezlega de vrăji, aceștia se leagă și mai tare, chiar dacă li se pare că au reușit, s-au dezlegat și au rezolvat problema pe care o aveau. Întotdeauna când alergii la vrăjitori pentru a scăpa de boala care ți-a venit prin vrăji, pentru a scăpa de descântece, ori pentru a te dezlega de farmece și descântece, îți pierzi

sufletul. Diavolul nu te ajută niciodată fără să aibă ceva de câștigat. Bunul cel mai de preț pentru el este sufletul tău. Deci, pe diavolul care ți-a adus necazul, în loc să-l alungi și să-i faci fără putere facerile lui de rău, te duci la el să-l rogi să-ți ia necazul pe care ți l-a dat. Pentru că ai alergat la el și l-ai rugat, diavolul îți ia necazul dar, pentru aceasta, îți ia și sufletul. Rugămintea ta față de diavol, la sfârșitul vieții tale, va fi ca un contract al lui pentru sufletul tău, pentru care nu vor putea îngerii să te apere.”

Tot părintele Ilarion mai spune: „În unele cazuri, se dezleagă ușor, iar în altele, foarte greu. Primul lucru pe care trebuie să-l faci oricine, indiferent de gravitatea situației, este post o săptămână, după care spovedanie generală, adică mărturisirea tuturor păcatelor, de la vârsta de șapte ani, Sfânta Împărtașanie și Taina Sfântului Maslu. Prin aceste Sfinte Taine te întărești cu harul lui Dumnezeu, har curățitor și întăritor.” Părintele recomandă, mai apoi, ca cel în cauză să guste zilnic Aghiasmă, untdelemn sfințit în Taina Sfântului Maslu, după ce face însă patruzeci de metanii.

Atâta timp cât omul se păzește pe sine în mod constant să

nu păcătuiască, ducând o viață bisericească autentică, Dumnezeu îl va binecuvânta întru toate. Mai apoi, în momentele mai grele, spovedania generală și rostirea de către preot a unor rugăciuni speciale de dezlegare și de binecuvântare, reușesc adesea în dobândirea celor dorite. Deși nu există o rugăciune specială pentru „dezlegarea cununiilor”, se pot rosti însă alte rugăciuni de folos, precum cele de dezlegare de toată lucrarea diavolească și cele de binecuvântare și de atragere a milei și harului lui Dumnezeu.

Un creștin spovedit și împărtașit periodic, având rugăciune zilnică și dragoste de Dumnezeu, nu are de ce să se tulbure în momentul întârzierii căsătoriei. Acela care își pune nădejdea în Dumnezeu, a cărui putere zdrobește orice lucrare necurată, nu trebuie să se mai teamă de vrăji, ci numai decât de păcatele personale. Astfel, deoarece patimile noastre dau putere diavolului asupra noastră, se cade a ne teme de păcat și a alerga din toată inima spre Domnul, „ca nu cumva, rămânând departe prea multă vreme de împărtașirea Lui, să fim prinși de lupul cel înțeleghător”.

Teodor Danalache

8 aprilie – Duminică – Intrarea Domnului în Ierusalim (Floriile), (Dezlegare la pește); Duminica a VI-a din Post (a Floriilor) – Sf. Ev. Ioan 12, 1-18

„Înainte de Paști cu șase zile, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel care fusese mort și pe care îl înviase din morți. Acolo l-au făcut cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau împreună cu dânsul la masă. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters apoi cu părul ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. Deci unul dintre ucenicii Săi, Iuda al lui Simon Iscarioteanul, care avea să-L vândă pe Dânsul, a zis: de ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă lui de săraci, ci pentru că era fur și, având punga la el, lua din ce se punea în ea. Iisus însă a zis: lăsați-o, căci pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea. Și din iudei, mulțime multă a aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să-L vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți. Atunci s-au sfătuit căpeteniile preoților, ca și pe Lazăr să-l omoare, fiindcă din pricina lui mulți dintre iudei plecau de la ei și credeau în Iisus. Iar a doua zi, mulțimea de popor care venise la praznic, auzind că vine Iisus în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israel! Iar Iisus aflând un asin tânăr a șezut pe el, precum este scris: nu te teme, fiica Sionului; iată împăratul tău vine la tine, șezând pe mânzul asinei. Dar acestea nu le-au înțeles ucenicii Săi la început; ci după ce S-a preamărit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru Dânsul și că ei l-au împlinit. Deci mulțimea care fusese cu El mărturisise cum l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea a ieșit poporul înaintea Lui, pentru că au auzit că a făcut această minune.”

Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!

Acestea sunt cuvintele de bucurie rostite de cei care l-au întâmpinat pe Domnul la intrarea Sa în Ierusalim. Pentru a înțelege această primire pe care iudeii, ce așteptau venirea lui Mesia, i-au făcut-o Domnului, trebuie să ne aducem aminte de faptul că acest eveniment are loc după ce Mântuitorul înviase pe Lazăr cel mort de patru zile, care intrase deja în descompunere, în Betania. Dar, deși învierea lui Lazăr arăta cu prisosință că El este cu adevărat Cel care a biruit puterea morții și are putere să dăruiască viață, așa cum Însuși spune adresându-se Martei: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.” (In. 11, 25), și, care convinsă de acest adevăr, avea să mărturisească: „Eu am crezut

că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume” (In. 11, 27), totuși atât de mare era ura arhierilor Legii Vechi, a căpeteniilor și a fariseilor, încât hotărâseră: „ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus” (In. 12, 10-11).

În acest context înțelegem, pe de o parte atitudinea oamenilor, astfel că „cei mai mulți din mulțime își așterneau hainele pe cale, iar alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe cale, iar mulțimile care mergeau înaintea Lui și care veneau după El strigau zicând: Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus! Și intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat, zicând: Cine este Acesta? Iar mulțimile răspundeau: Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii” (Mt. 21, 8-11). Iar, pe de altă parte, atitudinea celor care îl urau pe Domnul și care s-au mâniat pentru primirea ce l-au făcut-o mulțimile: „Și văzând

arhieriei și cărturarii minunile pe care le făcuse și pe copiii care strigau în templu și ziceau: Osana Fiului lui David, s-au mâniat, și l-au zis: Auzi ce zic aceștia? Iar Iisus le-a zis: Da. Un niciodată n-ați citit că din gura copiilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă?" (Mt. 21, 15-16).

Sf. Apostol și Evanghelist Matei nu uită să fixeze acest moment în istoria mântuirii, ca o împlinire a prevestirii pe care prorocul Zaharia o anunțase cu peste 500 de ani înainte zicând: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată Împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei” (Zah. 9, 9). De aceea spune Sf. Ap. Matei: „Iar acestea toate s-au făcut, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin prorocul, care zice” (Mt. 21, 4), și redă profeția pe care am amintit-o. Un lucru care trebuie remarcat înainte de a trece mai departe, este smerenia Domnului. El nu intră în cetatea Ierusalimului călare pe un cal așa cum făceau împărații, ci pe un asin, semnul smereniei pe de o parte și, pe de alta, al deosebirii lui față de conducătorii lumefști și al neacceptării de către Domnul a unui tron lumesc, de aceea a și refuzat când mulțimile voiau să-L facă Rege. Iar în momentul judecării avea să afirme un adevăr fun-

damental că: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (In. 18, 36), lucru pe care noi îl uităm adeseori și vrem să ne facem o împărăție pământească, în această lume trecătoare, renunțând de dragul ei la chemarea pe care Dumnezeu o face celor care, auzind-o și răspunzând la ea, devin binecuvântați: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (Mt. 25, 34).

Un alt fapt ce trebuie menționat este nestatornicia firii omenești, nestatornicia omului în general, care trece de la o stare la alta foarte ușor, căci nu putem remarca că: probabil o parte din cei ce L-au întâmpinat pe Domnul sau poate chiar aceeași aveau să strige din nou peste câteva zile, de data aceasta: „Răstignește-L, răstignește-L”, cu toate că dregătorul Pilat nu găsisese nicio vină în El, totuși „arhieriei și bătrânii au ațâțat mulțimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă” (Mt. 27, 20). Astfel că drumul Domnului este un drum spre moarte, spre jertfă pentru păcatele omenirii dintotdeauna, împlinind astfel cuvântul profetic rostit de Sf. Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (In. 1, 29). Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Poesis

Ce mult ne-ai iubit!

Dumitra Groza

Doamne, ce mult ne-ai iubit,
Încât a Lumii Lumina
A coborât pe pământ
Preluând a noastră vină.

Te-ai jertfit de bunăvoie
Pentru-ntreaga omenire
Suferind atât de mult
Pentru-a noastră mântuire.

Ai dorit să ne redai
Locul nostru cel pierdut
Cel ce din a Ta iubire
L-am avut la început.

Cum să-Ți mulțumim noi, Doamne,
Pentru cât ai pățimit
Din copilăria-Ți Sfântă
Te-ai ostenit și-ai postit.

Cât ai îndurat, Stăpâne,
Cât de mult ai mai răbdat
Și cât Te-ai smerit pe Tine
Să ne cureți de păcat.

Te-au judecat și condamnat
Și negăsind la Tine vină,
S-au străduit toți în zadar
Ca să-Ți afle vreo pricină.

Dar n-au găsit, tot insistând
Să nu fii Tu eliberat,
Ci Baraba, mult stăruind...
Și s-a spălat pe mâini Pilat!

Nicicând nu s-a mai pomenit
Așa pornire înspre ură,
Că cei pe care i-ai iubit
Te-au condamnat la tortură.

Tari lovituri și dosădiri
Bice, scui-pări nenumărate,
Jigniri, dispreț și palmui
Pentru ale noastre vechi păcate.

Cine altul mai răbda
Așa cumplită suferință?
Te-au urcat sus pe Golgota
Fără pic de-ngăduință.

Când crucea grea Te-a-ngenuncheat
Ai fost lovit brutal cu bice,
Dar nici atunci n-ai protestat,
Iar ei, n-au vrut să Te ridice.

De multe ori n-ai mai putut
Sub crucea grea, istovitoare,
Ai tot răbdat și ai tăcut,
Până-ai căzut jos din picioare.

Atuncea Simon din Cirena
A fost silit să-Ți ducă crucea.
El s-a supus de frica lor,
Dar nu Ți-a zis o vorbă dulce.

În-batjocură pe cap Ți-au pus
Cunună-mpletită din spini:
Spinii-n carne Ți-au pătruns
Și-Ți curgea sângele divin.

Mai ridicau ades cununa
Și-o apăsau pe cap mereu,
Iar sângele se prelingea întruna
Pe fața Fiului lui Dumnezeu.

Ai stat sub arșița de soare
Flămând, cu trupul chinuit.
Cu cea mai nobilă răbdare,
Mari umilințe-ai suferit.

Acei pe care-i vindecaseși
Și cei pe care i-ai iubit,
Din care demoni alungaseși,
Te-au uitat pân'la sfârșit!

Pe cruce sus Te-au răstignit
Ca pe-un vestit răufăcător;
În fel și fel Te-au umilit,
Iar Tu ai plâns de mila lor.

Pe ucenici ușor i-au risipit
Ei s-au ascuns cum au putut,
Dar unii din cei ce Te-au iubit
Mai curajoși, nu s-au temut.

Femeile sfinte Te-au urmat
Plângând cu-amar în urma Ta
Și Maica Sfântă-a leșinat
De multe ori spre Golgota.

Soldații n-au mai reușit
Să le opună rezistență
Și bieteles femeii, pe rând,
S-au strecurat cu insistență.

Ți-au fost alături ne-ncetat
Cât timp ai propovăduit.
Cu un respect nemăsurat,
Te-au însoțit și Ți-au slujit.

Ei între doi tâlhari Te-au pus
Șai suferit în tăcere.
I-ai iertat și când Ți-au uns
Buzele cu-oțet și fiere.

Ai stat Tu atârnat în cuie,
Flămând și gol și părăsit,
Sacrificat, de bunăvoie,
Pentru că prea mult ne-ai iubit!

Spășit, tâlharul de pe cruce
Recunoscând că-i vinovat,
În ultimul moment din viață,
Tu pentru toate l-ai iertat.

Când duhul Ți-ai încredințat
Tatălui, fiind pe cruce,
Pământul s-a cutremurat,
Templu-a-nceput să se despică

Și cerul s-a întunecat
Pierind a soarelui lumină,
Mulțimea s-a înspăimântat
Văzând că nu ai nicio vină.

La coborârea de pe cruce
Când agonia s-a sfârșit,
Jelind, Măicuța Ta cea dulce
Pe-ale ei brațe Te-a primit.

A stat alături de Tine
Când trupul sfânt Ți-a fost luat
De Iosif din Arimateea:
Și-n nou mormânt L-a îngropat.

Dar Raiul Tu l-ai descuiat
Luând cu Tine pe tâlhar,
Că Raiul stătuse-ncuiat;
Și-a fost el primul locatar.

Ai populat din nou Edenul
Scoțând din lad cu bucurie,
Pe toți dreptii din vechime
Ce meritau în Rai să fie.

De mii de ani ei așteptau
Să vină Răscumpărător.
Prorociile se-împlineau
Și ne-ai dat viață tuturor.

Tu n-ai rămas mult în mormânt,
A treia zi ai înviat.
Și jertfă pe cruce răbdând,
Cu moartea pe moarte-ai-călcat!

15 aprilie – Duminică – Învierea Domnului (Sfintele Paști), la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie – Sf. Ev. Ioan 1, 1-17

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.”

Sf. Evanghelie ce se citește în cadrul slujbei Învierii – Sf. Ev. Matei 28, 1-15

„După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată v-am spus vouă. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și l-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea. Și plecând ele, iată unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhierilor toate cele întâmplate. Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor, zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam; și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între iudei, până în ziua de azi.”

16 aprilie – Luni – Sfintele Paști; Sfintele Mucenice fecioare: Agapia, Irina și Hionia – Sf. Ev. Ioan 1, 18-28

„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoți și leviți, ca să-l întrebe: Cine ești tu? Și el a mărturisit și n-a tăgăduit; și a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Îndreptați calea Domnului», precum a zis Isaia proorocul. Și trimișii erau dintre farisei. Și l-au întrebat și i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie, nici Proorocul? Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți, Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.”

17 aprilie – Marți – Sfintele Paști; Cuvioșii Simion episcopul, Acachie episcopul, Avdela, Adrian și Agapet episcopul – Sf. Ev. Luca 24, 12-35

„Și Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase. Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de înfrustare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa, a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei l-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineată la mormânt. Și negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.”

Predica de Paști a Sfântului Ioan Gură de Aur

„De este cineva bun credincios și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat; de este cineva slugă înțeleaptă, să intre bucurându-se întru bucuria Domnului său;

De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum dinarul; de a lucrat cineva din ceasul dintâi, să-și ia astăzi dreapta plată; de a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască; de a ajuns cineva după ceasul al șaselea, nimic să nu se îndoiască, că de nimic nu se va păgubi; de a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nimic îndoindu-se; de a ajuns cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă că a zăbovit, că milostiv fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi; odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi; pe cel de pe urmă îl miluiește și pe cel dintâi îl mângâie; și acelaia plătește și acestuia dăruiește și faptele primește și cu voința se împacă, și lucrul cinstește și socoteala o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru și cei dintâi și cei de al doilea luați plata. Bogații și săracii împreună dănuțiți. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți; vițelul este mare, nimeni să nu iasă flămând, toți vă îndulciți de ospățul credinței; toți luați bogăția bunătății. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimenea să se tânguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit. Nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului. Stinsu-o-a pe dânsa Cel ce a fost ținut de aceea. Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorât la iad. Amărâtu-l-a pe dânsul, gustând Trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegând-o Isaia, a strigat: iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos. Amărâtu-s-a că s-a stricat. Amărâtu-s-a că s-a batjocorit. Amărâtu-s-a că s-a omorât; amărâtu-s-a că s-a surpat; amărâtu-s-a că s-a legat. Luat-a trupul și de Dumnezeu s-a lovit; luat-a pământ și s-a întâmpinat cu cerul; luat-a ceea ce a văzut și a căzut întru ce n-a văzut.

Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sculatu-S-a Hristos și au căzut dracii; înviat-a Hristos și se bucură îngerii; înviat-a Hristos și viață viețuiește; înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă, că Hristos sculându-se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut. Aceluia este slava și cinstea în vecii vecilor. Amin!”

Sunt atâtea regrete...

Suntem ca într-o biserică goală în care, fără tresărirea liturgică din timpul sfințelor slujbe, regăsim mereu liniștea și frumusețea spațiului sacru. Să stăm în așteptarea Celui ce deschide ușa chiar dacă lumea s-a golit pe dinlăuntru, chiar dacă păcatul ne strămtorează din ce în ce mai mult și nu ne mai lasă decât gustul amar al regretelor.

Sunt atâtea regrete care umplu și, în același timp, ne sărăcesc viața. În funcție de modul în care ne raportăm la ele, reușim să ne cunoaștem mai mult sau mai puțin, să pășim printre umbrele lăsate de amintiri și să mergem mai departe încercând să ne depășim și să căutăm în permanență o înnoire a firii.

Regretăm că suntem capabili de puțină grațitudine față de persoanele care și-au pus sufletul pentru noi într-o anumită situație, regretăm că am pierdut o prietenie frumoasă sau o mare iubire, că am lăsat nespuse cuvinte ce-ar fi putu mângâia, că nu ne-am lăsat copiii din pântec să vadă un prim răsărit de soare sau pe cei pe care-i avem nu i-am educat cum trebuie, că lipsa delicateții sau iubirii noastre rănește deseori.

Există și regrete mai puțin sănătoase care domină mult mai mult lumea de astăzi și care rămân strict în planul material. Dincolo de acestea însă, ar trebui să fie singurul mare regret justificat: că ne-am răcit și nu mai suntem mulțumitori față de Dumnezeu. Am văzut cândva pe raftul unei biblioteci o carte al cărei nume m-a frapat pe moment: „Poiana cu zâmbete.” M-am gândit deseori că lumea în care trăim, așa cum Dumnezeu a creat-o, este o poiană cu zâmbete, un spațiu al bucuriei, o chemare spre intrarea în Împărăție. Dar noi o transformăm într-o lume a regretelor pentru că ne folosim rău de ea, pentru că uităm de Dumnezeu și nu punem început bun la nicio lucrare cu rugăciune.

Maica Siluana spune: „Se întreabă deținuți, se întreabă criminali: De ce m-a lăsat Dumnezeu să bag cuțitul? De ce nu mi-a dat peste mână?”

Pentru că nu L-ai rugat. Eu, care uneori mă înfurii, când știu că am această neputință, această meteahnă, când mă trezesc dimineața zic: Doamne, orice motiv aveam de furie, ține-mă să nu omor pe nimeni, pune strajă gurii mele, ca nu cumva să zic mai mult decât trebuie. De ce? Pentru că îmi știu neputința... Aceasta este ce

așteaptă Dumnezeu de la noi, să-L chemăm în viața noastră, ca El să ne ajute să nu facem ceea ce suntem în stare să facem, răul pe care-l putem face.” (Maica Siluana Vlad, Cine suntem și de ce ne-am născut)

Să trăim așadar cu promisiunea minunată pe care Dumnezeu ne-a făcut-o de a deveni fiii ai Săi și să nu mai lăsăm loc regretelor care uneori pot fi prea târzii!

Monica Buțu

Hristos a înviat!

Vasile Militaru

Hristos a înviat! Ce vorbă sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori, creștine, o auzi?

Hristos a înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de persic și de măr.

În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângâios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-a-nviat Hristos?

Ai cântărit cu mintea ta, creștine,
Cât bine ai făcut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?

Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?

O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au îmbrăcat
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept să cânti: Hristos a înviat!

22 aprilie – Duminică – Cuv. Teodor Sicheotul; Sf. Apostol Natanail – Duminica a II-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) – Sf. Ev. Ioan 20, 19-31

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (Duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și l-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.”

Necredința, un sentiment omenesc

„Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 29)

În prima zi a Sfințelor Paști, seara, ne spune Sfântul Apostol Ioan, Iisus Hristos înviat se arată ucenicilor ascunși de frica iudeilor în Ierusalim și le spune: „Pace vouă.”

Semnele patimilor, mâinile și picioarele străpunse de cuie, coasta cea dătătoare de viață, îi întăresc pentru misiunea lor ce va urma: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan 20, 21)

Nimeni nu poate propovădui pe Hristos fără să fie trimis de El. Dar și așa nimeni nu poate propovădui cuvântul evanghelic fără să-l împlinească și fără să fie întărit și sfințit de harul Sfântului Duh.

La arătarea Mântuitorului, prin rânduiala lui Dumnezeu, Sfântul Apostol Toma nu era de față. Când toți i-au spus: „Am văzut pe Domnul”, el nu s-a bucurat, n-a voit să creadă până n-a văzut și n-a pipăit cu mâna rănilor Mântuitorului. După opt zile, adică în Duminica a doua după Înviere, Domnul S-a arătat ucenicilor cu Toma, trecând prin ușile încuiate cu trupul. L-a invitat pe Toma care cercetând rănilor a zis: „Domnul meu și Dumnezeu meu.” Toma este un apostol îndoielnic. Pentru aceasta a fost muștrat. Credința vine din interior, din inimă, nu din afară. Credința vine din cuvânt. Primii noștri dascăli de religie sunt părinții trupești, apoi preoții la predica din biserică, citirea cărților sfinte și tot ce auzim sau citim zilnic din Sfânta Evanghelie.

Episodul cu Toma are un aspect providențial. Căci, prin pipăirea rănilor, Toma dovedește necredincioșilor că Hristos a avut trup omenesc, asemenea nouă, fără de păcat și că a pățit pe Cruce. Toma se căiește căzând în genunchi, mărturisind totodată credința și păcatul necredinței sale: „Domnul meu și Dumnezeu meu.” Câți dintre noi nu ne

asemănăm cu Toma? Câți nu ne dorim dovezi? Mulți murim în necredință și nepocăință. Fericiți sunt toți cei care nu se smintesc de dreapta credință în Dumnezeu.

Tot omul necredincios voiește să pipăie cu rațiunea omenească limitată adâncul cel nepătruns al credinței. Îndoielnicii vor să pipăie rănilor Domnului, cei slabi caută minuni, cei robiți de patimi amână pocăința.

Noi însă trebuie să ne bucurăm pentru Înviere, pentru mărturisirea lui Toma. Nouă cerul înstelat ne arată pe Dumnezeu, soarele ne arată strălucirea Lui, florile câmpului – armonia creației, copiii – bunătatea lui Dumnezeu, mamele cu prunci pe Maica Domnului. Putem atinge pe Dumnezeu cu inima, cu mintea și cu voința. Păstrăm și întărim credința, cu iubire față de semenii, cântând cu îngerii: Hristos a înviat! Amin.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

29 aprilie – Duminică – Sf. 9 Mucenici din Cizic; Cuv. Memnon, Făcătorul de minuni; Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor) – Sf. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8

„În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea, au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă. Și dis-de-diminează, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.”

Cele dintâi martore ale Învierii!

Dacă căderea omului în păcat a venit prin femeie, prin Eva care a ascultat îndemnul diavolului de a călca porunca lui Dumnezeu, îndemnând la aceasta și pe Adam, tot prin femeie a venit și mântuirea lumii, respectiv prin Sfânta Fecioară care, prin ascultare și smerenie, a împlinit porunca, supunându-se chemării lui Dumnezeu, așa cum se observă din cuvintele rostite către Gavriil: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1, 38). Cine cunoaște detaliile legate de Pătimirile Domnului știe că atât de profund i-au marcat acestea pe ucenicii Domnului încât, văzând cele petrecute cu Domnul, așteptau din moment în moment ca același lucru să se întâmple și cu ei. Îngroziți, tulburați și cuprinși de frică, stăteau închiși în casă din pricina iudeilor. Nu au îndrăznit nici la mormânt să meargă așa cum au făcut femeile mironosițe, care, deși slabe și neputincioase, mergeau la mormânt să-și exprime dragostea chiar și în moarte față de Domnul lor, cu miresmele pe care le pregătiseră să ungă Trupul Lui, pentru că înmormântarea fiind făcută în mare grabă în ziua de vineri, întrucât urma ziua de sâmbătă și fiind mare ziua sâmbetei aceleia, fiindcă iudeii își prăznuiau Paștile lor în amintirea ieșirii din robia egipteană, ele nu au putut să-l facă Domnului o înmormântare așa cum și-ar fi dorit. Am spus că, deși neputincioase pentru că se întrebau: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?”, totuși atașamentul și dorul lor le mâna înainte, indiferent de obstacolele care aveau să le întâmpine. Trebuiau să îi convingă pe soldați să le dea voie la mormânt, puteau fi și ele învinuite de complicitate cu Cel Răstignit și altele.

Însă, deși căutau pe Domnul Cel pus în mormânt, ca să-l ungă, ele au găsit altceva, au aflat pe Domnul Înviat. Așa cum le încredințează îngerul și cum aveau să se convingă chiar unele dintre ele pe când mergeau să vestească Apostolilor Învierea, spre deosebire de Maria Magdalena care rămăsese să plângă la mormânt și pe care Domnul a oprit-o să se atingă de El, atunci când i s-a

arătat lângă mormânt zicând: „Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (In 20, 17), deci ea căuta omenitatea Lui și încă nu credea că El a Înviat, adică El este și Dumnezeu, căuta Trupul mort, căci gândea că Cel ce i s-a arătat este grădinarul: „Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, l-a zis: Doamne, dacă Tu l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus și eu îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea l-a zis evreiește: Rabuni! (adică, Învățătorule)” (In. 20, 15-16). Aceasta spre deosebire de Toma care credea că Domnul înviat nu mai poartă trup, a renunțat la firea omenească, păstrând numai pe cea dumnezeiască, de aceea a și mărturisit că va crede numai după ce va pipăi, și după ce a făcut aceasta a mărturisit: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (In. 20, 28).

Mai târziu când Domnul li s-a arătat pe cale, ele au cuprins picioarele Lui, ceea ce înseamnă că ele s-au convins și credeau acum cu adevărat în Domnul Înviat: „Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și i s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea” (Mt. 28, 9-10). Sfinții Părinți mărturisesc că prima persoană care l-a văzut pe Domnul înviat a fost Maica Domnului, este și firesc să gândim așa, dacă cugetăm la importanța ei în această iconomie a mântuirii neamului omenesc, cât și la faptul că ea a suferit cel mai mult pentru Fiul ei, văzându-l Răstignit, căci prin sufletul ei a trecut sabia: „Și prin sufletul tău va trece sabia...” (Lc. 2, 35), îi spusese dreptul Simeon, când l-a întâmpinat pe Domnul la patruzeci de zile la Templu. Dar Sfinții Evangheliști au trecut aceasta cu vederea ca nu cumva cineva să se îndoiască de realitatea Învierii din cauza dragostei de mamă pe care Maica Domnului a avut-o față de Fiul Său și Domnul nostru.

Astfel, femeile mironosițe, prin curajul și bărbăția de care au dat dovadă, spre deosebire de bărbați, care stăteau încuiați de frică, au devenit primele vestitoare ale celei mai mari minuni din istoria mântuirii: Învierea.

Părintele Gheorghe Ionașcu

„Fratele meu este viața mea”

Când Cuviosul Paisie Aghioritul a fost întrebat de către maici la ce anume să ia aminte în perioada Postului Mare, acesta a dat un răspuns destul de surprinzător, de imprevizibil: „La noblețe, la noblețea duhovnicească” și explicând mai apoi că înțelege prin „suflet nobil” pe acela care „are pretenții numai de la sine însuși, iar nu de la ceilalți, care se jertfește pentru ceilalți, fără să aștepte răsplată”. În altă situație, cineva i-a pus aceluiași părinte Paisie problema „îndatoririlor duhovnicești”, ceea ce i-a provocat sfântului Bătrân o reacție îndurerată și dezamăgită, pentru că întrebarea era pusă în contextul și în termenii egoiști ai interesului exclusiv pentru propria mântuire (greșit înțeleasă, bineînțeles), fără niciun gând la ajutorarea aproapelui. Aceste cuvinte mi-au amintit de apoftegma Avvei Ioan Colov din Pateric: „Temelia este aproapele, ca pe el mai întâi să-l folosesc, pentru că de el atârnă toate poruncile lui Hristos”, precum și de legenda (totuși doar legendă, dar foarte pilduitoare) cu Sf. Nicolae și cu Sfântul Ioan Casian, povestită tot de părintele Steinhart:

„Sfântul Ierarh Nicolae care, dimpreună cu Sfântul Cassian Romanul, se îndreaptă degrabă și-nveșmântat în straie strălucitoare spre locul unde au laolaltă întâlnire cu Dumnezeu. Pe drum căruța unui țăran, adânc înțepenită în glod. Sfântul Nicolae parcă ar dori să se oprească și să dea celui necăjit o mână de ajutor. Îl ceartă însă Cassian: se poate, să întârziem, ferească sfântul, la întâlnire și să ne înfățișăm înaintea Domnului cu haine mânjite de noroi sau, mai știi minune, sfâșiate? Așa o fi, așa este, încuviințează Sf. Nicolae, dar nici pe năpăstuitul ăsta nu-l putem lăsa la voia întâmplării și trece pe lângă el ca preotul și levitul din parabola samarineanului milostiv. Și nici una, nici două, își sumecă poalele hlamidei, își suflecă mânecile stiharului și

coboară alături de țăran, punând voinicește umărul sub codârlă. Se zbate, se opintește, asudă, se umple de mângă, răsufală din greu, iar încearcă, i se fac veșmintele harcea-parcea... Dar până la urmă căruța e scoasă la drum drept și omul vesel și bucuros, blagoslovindu-și binefăcătorul, își poate urma calea. Sf. Cassian, estimp, privind cele ce se întâmplă, dă nedumerit din umeri și pleacă zorit nevoie mare. Sosesc amândoi la întâlnire. Sf. Cassian adastă (pe jăritic) de multă vreme când, în sfârșit, apare și bietul Nicolae, gâfâind, abia trăgându-și sufletul și într-un hal de murdărie și neorânduială de neînchipuit. Sfântul Cassian e uimit și nițel scandalizat. Atotputernicul, atunci, ce face? Pe Sfântul Cassian îl primește cu glacială politețe, pe Sf. Nicolae cu mare prietenie. Și le grăiește astfel: numele tău, imaculatule și neîntârziatele, respectuosule și mult protocolarule, va fi purtat doar de unul din zece mii de oameni – și încă! Și vei fi prăznuit numai o dată la patru ani. Iar al tău, o mult mânjitule, nepunctualule, neparolistule, dar vrednicule iubitor de aproapele tău și adevărat ucenic al mult compătimitorului Meu Fiu, va fi printre cele mai populare din lumea toată.

Tâlcul istorisirii este că Sf. Nicolae nu a întârziat. Mai mult decât atât. A sosit înainte de Cassian. Căci în clipa chiar când și-a suflecat mânecile și și-a sumes hlamida, el a stat în fața lui Dumnezeu. Așa ne apropiem de Dumnezeu, făcând binele; atunci ne acordă El audiență (aude rugăciunile noastre). N-a fost nevoie de prezența fizică a ierarhului pentru că, prin fapta sa, a luat-o înaintea celui alt și a străbătut distanțele cu iuțea gândului. Pe acest pământ, cel mai sigur mijloc de a intra în comunicare (comuniune) cu Atotputernicul, mijlocul fără greș și instantaneu este săvârșirea binelui, ajutorarea aproapelui aflat în necaz”.

MOȘUL GHEORGHE LAZĂR Mănăstirea Văratec (1846-1916)

a. Viața

Credinciosul Gheorghe Lazăr este modelul adevăratului pelerin român. Prin trăirea sa cu totul aleasă, el formează un exemplu unic în viața duhovnicească a Bisericii noastre din ultima sută de ani.

Moșul Gheorghe Lazăr, cum i se spune până astăzi, s-a născut în comuna Șugag, județul Alba, în anul 1846. Când avea vârsta de 24 de ani, părinții săi l-au căsătorit și l-au lăsat moștenitor averii lor. Și a trăit în însoțire cu femeia sa, Pelaghia, aproape 20 de ani, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu cinci copii. Ducea o viață creștinească aleasă, în muncă cinstită, în rugăciune, în post și milostenie. Îndeletnicirea lui era creșterea vitelor.

În anul 1884, s-a dus să se închine la Mormântul Domnului și a rămas la mănăstirile din pustiul Iordanului și al Sinaiului peste un an de zile. Apoi s-a nevoit un an și jumătate în Muntele Athos și s-a întors în țară. A mai trăit câțiva ani în familie, și-a pus copiii în rânduială, iar în anul 1890 s-a retras ca pelerin spre mănăstirile Moldovei.

După ce se închină la toate sfintele lăcașuri, Moșul Gheorghe Lazăr se stabilește definitiv în orașul Piatra Neamț și se nevoiește ca un adevărat sihastru în clopotnița lui Ștefan cel Mare din mijlocul orașului timp de 26 de ani, până la

obștescul său sfârșit. Aici se ostenea singur, în post și rugăciune, vară și iarnă, fără foc, fără pat, fără două haine, fără încălțăminte în picioare, trăind din darul lui Dumnezeu și din mila oamenilor.

Astfel, bineplăcând lui Dumnezeu și cunoscându-și sfârșitul, s-a săvârșit cu pace în chilia lui, la 15 august, 1916, și a fost înmormântat în cimitirul orașului. În vara anului 1934, osemintele sale au fost așezate în gropnița Mănăstirii Văratec.

b. Fapte și cuvinte de învățătură

1. Credinciosul Gheorghe Lazăr a fost în viața sa un om al rugăciunii. Cel mai mult citea Psaltirea. Încă de mic o purta cu sine și, pascănd vitele părinților săi pe munte, citea mereu psalmii lui David, până i-a deprins pe de rost.

2. Dorind foarte mult să se închine la Mormântul Domnului, în primăvara anului 1884 și-a pus Evanghelia și Psaltirea în traistă, și-a lăsat casa în rânduială, a luat toiagul în mână și a plecat la Ierusalim. Până la Constanța a mers pe jos, apoi cu vaporul, rostind neîncetat psalmii lui David. Iar când a ajuns la Sfântul Mormânt, s-a rugat cu atâta credință și lacrimi, că a uimit pe toți. Și a zăbovit în Ierusalim 40 de zile.

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 1 aprilie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 24.

22 aprilie: Acatistul Sf. Gheorghe.

29 aprilie: Vizionarea unui film – Despre alimentație.

INFO: 0727.78.16.91